

[Lilli Gyldenkilde]

mener, at vi nu bør pålægge vores finansminister, at det bliver klaret ved overenskomstforhandlingerne. Det vil alle parter også helst gøre, men det skal altså løses, og hvis ikke det bliver løst dér, vender vi tilbage med forslaget.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg er af flere forskellige grunde tilfreds med, at forslaget ikke bliver vedtaget. For det første erkender forslagsstilleren også nu, at det hører bedst hjemme i overenskomstforhandlingerne. Og det er jo rigtigt, det gør det. Temaer omkring pensionsordninger er så udpræget overenskomststof.

Det kommer så også an på, om lønmodtagerne vil rejse det som et krav. Det er jo det, der er det dejlige ved systemet med overenskomstforhandlingerne, at man prioriterer blandt de krav, som fagforeningerne rejser på vegne af medlemmerne. Så det er i høj grad også en appel fra fru Lilli Gyldenkilde — sådan må jeg forstå det — til lønmodtagerorganisationerne. Men hvis det skal løses ved næste overenskomst, kan det jo ikke løses ved næste finanslov, for finanslovforhandlingerne ligger før næste overenskomst. Så den rigtige rækkefølge, uanset hvad der måtte være af flertal, er overenskomstforhandlingerne, og så må man i givet fald se på det.

Det er én grund til, at jeg er glad for, at det bliver afvist. En anden er selvfølgelig, at der er tale om en ikkefinansieret merudgift. Og det er en uskik at komme med forslag, hvor man øger de offentlige udgifter uden at anvise finansiering. Derfor er jeg ked af, at Socialdemokratiet uden videre forbehold i betænkningen siger, at de stemmer for forslaget, uanset at de ikke er med til at anvise finansiering. Det er altså en øget offentlig udgift, som Socialdemokratiet stemmer for uden at tage medansvar for at finde finansiering.

Det er rigtigt, at man kan sætte spørgsmålstegn ved beregningsforudsætningerne. Vi har anført i det materiale, vi har givet, at det er beregningsforudsætninger, det er regneeksempler, det er et groft skøn; og baseret på det er det altså vores bedste grove skøn, at det er 150 mio. kr., men uanset om det er 150, 100 eller 200 mio. kr., er et af problemerne ved det, at det er ufinansieret.

Så siger fru Lilli Gyldenkilde, at det skal give ensartet behandling, men, fru Lilli Gyl-

denkilde, det giver også forskelsbehandling af efterladte ægtefæller, afhængigt af om den afdøde ægtefælle var pensioneret eller var aktiv tjenestemand på dødsfaldstidspunktet. Som eksempel kan jeg nævne, at det da ikke ville være rimeligt at stille f.eks. ægtefællen efter en tjenestemandspensionist, der har fået kvalificeret pension i f.eks. 1 år, langt bedre end ægtefællen efter den tjenestemand, der f.eks. dør af hjertestop uden at være blevet pensioneret. Men det vil være en konsekvens af forslaget: der kommer en ny forskelsbehandling.

Fru Lone Dybkjær foreslår, at man foretager en nøjere vurdering af, hvordan disse ting egentlig hænger sammen i et fremtidigt samfund, hvor begge er udeerhvervende, og hvor der ofte sker det, at mennesker bliver skilt og får nye ægtefæller undervejs i et livsforløb. Hvordan hænger dette med ægtefællepensionsdækning så egentlig sammen i forbindelse med det fremtidige pensionsystem? Det vil jeg gerne være med til at finde et forum for, foretage en analyse af. Og jeg tror, at en sådan analyse vil vise, at tendensen i alle de nye arbejdsmarkedspensionsordninger, som i disse år bliver aftalt, er, at ægtefælleledækningen bliver nedprioriteret i stedet for opprioriteret. Men lad os lave en analyse, og den analyse tror jeg vil vise, at udviklingen er stik imod hensigten med dette forslag, der da heldigvis også bliver forkastet.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg håber ikke, det skal blive karakteristisk, at man fra denne her talerstol skal høre skiftende ministre sige: »Uanset flertal eller ej . . .«, hvilket udtryk finansministeren faktisk brugte. Jamen det kan vi jo slå op.

Der er ikke noget her, der hedder »uanset flertal eller ej«. Der er noget, der hedder, at hvis der er flertal, bliver det en realitet, for sådan er Folketinget altså, det er dets rolle, at hvis der er et flertal for noget, er det altså vedtaget. Så jeg vil gerne bede finansministeren om at skåne os for den slags bemærkninger. Jeg synes, der er sager nok af den slags for tiden i Folketinget; vi skal ikke også have det blandet ind i en så lille sag, som denne er, for det er vi jo enige om at den er. Men det er en stor sag for de mennesker, det drejer sig om. Det er en stor sag for mennesker, som er blevet